

's-Gravenhage, 7 oktober 1969.

Tijdens de openbare behandeling in de Tweede Kamer van het ontwerp van wet houdende regelen omtrent de verontreiniging van oppervlaktewateren (nr. 7884) op 11 juni 1968 zegde ik u toe, de cijfers over te zullen leggen die voortvloeien uit een onderzoek, dat het Rijksinstituut voor de Volksgezondheid op verzoek van de Inspecteur voor de Milieuhygiëne in Overijssel in 1968 heeft ingesteld naar de invloed van de residuen van insecticiden in oppervlaktewater in Oostelijk Flevoland. Deze toezegging werd gedaan naar aanleiding van de door enkele afgevaardigden gemaakte opmerkingen hierover. (*Handelingen Tweede Kamer 1967/1968*, blz. 2443.)

De uitkomsten van dit onderzoek staan thans ter beschikking. Het desbetreffende rapport (nr. 12/69 TOX, februari 1969) zend ik u hierbij toe¹⁾. Aanleiding tot het doen van dit onderzoek was enerzijds het gebruik van de insecticiden dieldrin en endosulfan op koolzaad in Oostelijk Flevoland en anderzijds de bestemming van het IJsselmeerwater tot zoetwatervoorraad voor de drinkwatervoorziening.

Het gehalte aan dieldrin, gemeten bij de uitwaterende sluizen, bedroeg maximaal 0,05/mg/l; in een poldervaart, dichtbij behandelde percelen, maximaal 0,82/mg/l. In vis uit het IJsselmeer werd maximaal 0,04 ppm gevonden (d.w.z. maximaal 0,04 milligram per kilogram).

In aanmerking nemende, dat in Nederland de geldende residutolerantie voor dieldrin op groente en fruit 0,1 ppm bedraagt, is de hoeveelheid welke men met dergelijk water of dergelijke vis in het ongunstigste geval zou kunnen binnenkrijgen een fractie van wat via de consumptie van groente en fruit per dag zou mogen worden opgenomen (resp. 4 en 10 pct.). Deze bevinding maakt het overigens wel gewenst, waakzaamheid te betrachten.

Het onderzoek zal dan ook op uitgebreidere schaal en op verschillende daarvoor in aanmerking komende plaatsen worden voortgezet. Tevens zullen de gegevens ter kennis worden gebracht van de Commissie voor Fytofarmacie, opdat zo nodig tijdig adequate maatregelen kunnen worden getroffen.

Endosulfan kon in geen der monsters worden aangetoond (onderste grens van de aantoonbaarheid 0,01/mg/l). Het is echter de vraag of dit middel in relevante hoeveelheden werd gebruikt. Overigens is gebleken, dat de maximaal toelaatbare hoeveelheid, althans voor de mens, van endosulfan relatief vrij hoog ligt. Een voortgezet onderzoek lijkt dan ook op dit stuk niet nodig.

Aan de bij voornoemde wetsbehandeling door mij gedane toezegging, eveneens het resultaat van een dergelijk onderzoek door een subgroep van de Commissie voor Fytofarmacie te zullen overleggen (*Handelingen Tweede Kamer, 1967/1968*, blz. 2450), zal ik gevolg geven zodra de uitkomsten van evenbedoeld onderzoek ter beschikking staan.

*De Staatssecretaris van Sociale Zaken
en Volksgezondheid,*
R. J. H. KRUISINGA.

Aan
de Heer Voorzitter van de Tweede Kamer
der Staten-Generaal

¹⁾ Nedergelegd ter griffie, ter inzage van de leden.